

DOSAR NR.23234/3/2014
(2348/2014)

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA I PENALĂ
ÎNCHIEIERE

Ședința din Camera de Consiliu din data de 22 iulie 2014

Completul compus din

Judecător de Drepturi și Libertăți: G. R.

Grefier: D. T.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție este reprezentat de **procuror V. M..**

Pe rol, soluționarea cauzei penale având ca obiect contestația formulată de inculpatul V. D. împotriva încheierii din data de 10.07.2014, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, în dosarul nr. 23234/3/2014.

La apelul nominal făcut în ședința din Camera de Consiliu a răspuns *contestatorul-inculpat V. D.*, personal și asistat de apărători aleși, avocat M. V., în baza împuternicirii avocațiale nr.0010865 din data de 18.07.2014 și avocat G. M., în baza împuternicirii avocațiale nr.108687/18.07.2014 atașate la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care cei doi apărători aleși ai contestatorului depun la dosar motivele contestației.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, invocă excepția inadmisibilității prezentei contestații, în temeiul art.213 Cod procedură penală. Precizează că acest text de lege are denumirea marginală „calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror” și arată că se poate formula plângere la judecătorul de drepturi și libertăți.

S-a formulat această plângere și s-a soluționat prin încheierea atacată în care, în mod eronat, s-a menționat faptul că ar exista și calea de atac a contestației în condițiile în care art.213 Cpp reprezintă o excepție, un text de lege special prin raportare la art.204 Cpp, care reglementează, într-adevăr dreptul la contestație, însă pentru încheieri prin care s-a luat măsura de către judecător, nu încheieri prin care s-a soluționat plângerea împotriva ordonanței procurorului.

În acest sens, depune la dosar practică judiciară, respectiv soluția dosarului nr.2058/1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a dispus respingerea ca inadmisibilă a contestației formulate de inculpatul M. I., aflat sub control judiciar.

Apărătorul ales al contestatorului-inculpat V. D., avocat M. V., având cuvântul asupra excepției invocate de reprezentantul Ministerului Public, solicită respingerea acesteia.

Precizează că în prevederile art.204 Cpp este mențiunea explicită, care nu distinge că împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive există calea de atac a contestației.

Mai arată că nu numai art.204 Cpp face trimitere la acest text de lege ci chiar art.213 alin.6 Cpp.

Învederează că așa cum rezultă din conținutul plângerii, inculpatul a atacat ordonanța procurorului și în același timp a solicitat revocarea măsurii preventive a controlului judiciar. Așadar, apreciază că judecătorul a fost investit cu o cerere privind o măsură preventivă și, prin încheiere, s-a pronunțat, atât asupra respingerii, cât și implicit asupra cererii de revocare a măsurii.

Apărătorul ales al contestatorului-inculpat V. D., avocat G. M., având cuvântul asupra excepției invocate de reprezentantul Ministerului Public, precizează că art.213 Cpp reglementează procedura plângerii contra unei ordonanțe dispuse de procuror în cursul urmăririi penale, privind măsura preventivă a controlului judiciar, având în vedere că potrivit prevederilor noului cod de procedură penală măsura controlului judiciar este de competența procurorului în cursul urmăririi penale.

Solicită a se observa că textul art.213 Cpp invocat nu prevede că încheierea, prin care judecătorul de drepturi și libertăți soluționează această plângere, are caracter definitiv.

Arată că în toate situațiile în care legiuitorul a urmărit să confere caracter definitiv unei încheieri pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți în cursul urmăririi penale prevede în mod expres că încheierea este definitivă. În situația de față nu există o asemenea prevedere.

Subliniază faptul că normele de procedură penală sunt norme imperative, sunt de strictă interpretare, iar în materia căilor de atac prevăzută de lege există principiul potrivit căruia o hotărâre judecătorească este supusă căilor de atac care sunt prevăzute expres de lege.

Per a contrario atunci când legiuitorul a urmărit să prevadă că o încheiere prin care se soluționează o asemenea plângere este definitivă, a prevăzut în mod expres cum a prevăzut și în alte situații or neexistând o asemenea prevedere expresă sunt aplicabile prevederile dreptului comun în materia căilor de atac privind măsurile preventive.

Consideră că, calea de atac împotriva măsurilor preventive dispuse în cursul urmăririi penale, cea a contestației, este reglementată în mod expres în art.204 Cpp. Textul prevede foarte clar că toate încheierile prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive sunt supuse căilor de atac.

Mai arată că plângerea nu poate fi asimilată unei căi de atac.

Prin urmare, apreciază că această contestație formulată este admisibilă.

În temeiul art.475 Cpp, solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept a admisibilității contestației împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți s-a pronunțat asupra plângerii împotriva ordonanței, prin care s-a dispus luarea măsurii preventive a controlului judiciar. Solicită amânarea pronunțării pentru a avea posibilitatea să depună concluzii scrise sub acest aspect.

Precizează că textul art.213 Cpp nu conține o prevedere expresă, în sensul că încheierea este definitivă, nu se poate interpreta că această încheiere este definitivă doar din simpla denumire marginală a textului.

De asemenea, precizează că art.204 Cpp reglementează calea de atac a contestației împotriva măsurilor preventive dispuse de procuror și de judecătorul de drepturi și libertăți în faza de urmărire penală. Textul permite formularea contestației în toate cazurile în care judecătorul dispune asupra unei măsuri preventive în cursul urmăririi penale.

Consideră că atunci când judecătorul este învestit cu o plângere contra ordonanței prin care procurorul a dispus măsura preventivă în faza de urmărire penală în mod implicit dispune cu privire la măsura preventivă, judecătorul trebuie să se pronunțe dacă au fost respectate condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii preventive a controlului judiciar.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în replică, învederează că, așa cum a arătat, art.213 Cpp constituie text special față de art.204 Cpp.

Ceea ce contează este natura juridică care rezultă foarte clar din aceste texte de lege. Când vorbește despre plângerea împotriva ordonanței procurorului art.213 Cpp dă această natură juridică: „cale de atac”, pentru că textul se cheamă „calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispusă de către procuror” în condițiile în care art.204 Cpp, pe care se întemeiază apărarea, are aceeași denumire „calea de atac, însă se referă cu caracter general în timpul încheierilor care se dispun în timpul urmăririi penale, prin care se dispune asupra măsurilor preventive.

Ca atare, consideră că nu există nici un fel de dubiu.

Cu privire la susținerile apărării, în sensul că în fapt și judecătorul de la Tribunalul București a fost învestit cu o cerere de revocare a măsurii controlului judiciar și în consecință ar fi trebuit să dispună asupra măsurilor

preventive, precizează că tocmai asta face o plângere împotriva unei ordonanțe a procurorului prin care s-a luat o măsură procesuală, adică dacă se admite acea plângere consecința imediată este cea a revocării măsurii. Această investiție s-a făcut prin această formulare a plângerii nu printr-o modalitate separată, sens în care încheierea este desigur definitivă.

Arată că nu există o chestiune de tehnică legislativă exclusivă, în sensul că trebuie să se prevadă într-un text legal că încheierea este definitivă, fiind mai multe modalități de a se reglementa acest aspect.

În cazul de față rezultă fără echivoc din denumirea marginală a textului, din faptul că art.213 Cpp este plasat în secțiunea privind controlul judiciar, derogând în mod expres de la art.204 Cpp, care este în secțiunea cu caracter general privind măsurile preventive.

De asemenea, nu se poate susține nici că prin modul în care este reglementată această cale de atac prin art.213 Cpp s-ar încălca dreptul de acces la un judecător prevăzut de art.6 din CEDO, în condițiile în care acest drept s-a exercitat în fața Tribunalului București, nici un text din CEDO nu reglementează o cale de atac la o cale de atac.

Ca atare, apreciază că toate criticile aduse sunt nefondate.

Solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru că nu sunt îndeplinite condițiile legale. Arată că se sesizează ÎCCJ atunci când este vorba de o chestiune contradictorie, o chestiune interpretabilă, ori nu este cazul. Mai mult decât atât arată că preîntâmpinând astfel de susțineri, a depus practică judiciară chiar de la Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel că o asemenea sesizare ar fi superfluă.

Apărătorul ales al contestatorului-inculpat V. D., avocat G. M., ca un argument în plus, arată că în materia măsurilor asiguratorii, art.250 alin.1 Cpp prevede că împotriva măsurii asiguratorii dispusă de procuror există contestație.

Contestatorul-inculpat V. D., personal, în ultimul cuvânt, arată că este de acord cu susținerile celor doi apărători aleși. Solicită sesizarea ÎCCJ cu cererea pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept și în cazul respingerii acestei cereri, solicită respingerea excepției inadmisibilității invocată de reprezentantul Ministerului Public.

JUDECĂTORUL DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI

Pentru a da posibilitatea contestatorului inculpat V. D. să depună concluzii scrise asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, urmează a

DISPUNE

Stabilește data pronunțării asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de contestatorul inculpat V. D., în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept: dacă este admisibilă calea de atac a contestației, formulată în temeiul art.204 Cod procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art.213 Cod procedură penală împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar la **24 iulie 2014**.

Pronunțată în ședință publică azi, 22.07.2014.

PREȘEDINTE,
G. R.

GREFIER,
D. T.

DOSAR NR.23234/3/2014
(2348/2014)

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA I PENALĂ **ÎNCHIERE**

Sedința din Camera de Consiliu din data de 24 iulie 2014

Completul compus din

Judecător de Drepturi și Libertăți: G. R.

Grefier: D. T.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție este reprezentat de **procuror V. M..**

Pe rol, se află pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de contestatorul inculpat V. D., în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept: dacă este admisibilă calea de atac a contestației, formulată în temeiul art.204 Cod procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art.213 Cod procedură penală împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

Dezbaterile au avut loc în ședința din camera de consiliu din data de 22.07.2014 și au fost consemnate în încheierea întocmită la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Judecătorul de drepturi și libertăți, pentru a da posibilitatea contestatorului-inculpat V. D. să depună concluzii scrise, a stabilit data pronunțării la data de astăzi, 24 iulie 2014, când, în aceeași compunere, a dispus astfel:

JUDECĂTORUL DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI

Asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție:

I. Constată admisibilitatea sesizării în raport de dispozițiile art. 475 Cod procedură penală, întrucât:

- instanța în fața căreia s-a ivit chestiunea de drept analizată este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

- de lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea cauzei, respectiv admisibilitatea căii de atac, formulată în temeiul art.204 Cod procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi

și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art.213 Cod procedură penală împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

- asupra acestei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai statuat printr-o altă hotărâre prealabilă;

- problema de drept analizată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

II.Expunerea succintă a cauzei:

Prin ordonanța nr. 164/P/2013 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA s-au dispus următoarele:

Luarea măsurii controlului judiciar față de inculpatul V. D. - începând de la data de 03.07.2014 până la terminarea urmăririi penale în prezenta cauză.

Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatului V. D. I s-au impus următoarele obligații:

- Conform art.215 alin.1 C.p.p.:

- lit.a): să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

- lit.b): să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

- lit.c): să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

- Conform art.215 alin.2 C.p.p.:

- lit.a): interdicția de a părăsi România altfel decât cu încuviințarea prealabilă a procurorului;

- lit.d): să nu se apropie de denunțatori, de martori și să nu comunice cu aceste persoane direct sau indirect pe nicio cale, (I. N., I. A., C. M., C. C.-C., P. N., R. C., T. A., N. S., O. S., V. G., B. C., R. G., T. R., S.C. I., H. A., N. D., R. A., reprezentanții persoanelor juridice: S.C. R. G. B. S.A., S.C. B. A. T. A. S.R.L., S.C. R. S.R.L., precum și cu orice alți angajați cu putere de decizie ai acestora sau care au semnat contracte cu reprezentanți ai T. I. M.);

Totodată în temeiul dispozițiilor art.215 alin.3 C.p.p., i s-a atras atenția inculpatului V. D. că trebuie să respecte obligațiile impuse pe durata măsurii controlului judiciar și că, în caz de încălcare cu rea credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar se poate înlocui cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive.

De asemenea s-a menționat că supravegherea respectării de către inculpatul V. D. a obligațiilor care îi revin pe durata controlului judiciar va fi realizată de unitatea de poliție în a cărei circumscripție teritorială

domiciliază, respectiv Poliția Sectorului 1 din cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București.

Împotriva acestei ordonanțe la data de 04.07.2014, V. D. a formulat plângere în temeiul disp. art. 213 Cod procedură penală.

Prin încheierea de ședință din Camera de Consiliu din data de 10.07.2014 judecătorul de drepturi și libertăți al Tribunalului București – Secția I Penală a respins ca nefondată plângerea formulată de inculpatul D. V., prin apărător ales împotriva ordonanței nr. 164/P/2013 din data de 03 07 2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DNA.

Cu drept de contestație în termen de 48 de ore de la comunicare.

La data de 15.07.2014 a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția I Penală contestația formulată de V. D. împotriva încheierii de ședință din Camera de Consiliu din data de 10.07.2014 a Tribunalului București – Secția I Penală.

În ședința din Camera de Consiliu din data de 22.07.2014 reprezentantul Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. a invocat excepția inadmisibilității contestației, în temeiul art. 213 Cod procedură penală.

III. Punctul de vedere al părții și al reprezentantului parchetului cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Apărătorul inculpatului V. D. – avocat G. M. a susținut următoarele:

În prezenta cauză, chestiunea de drept incidentă este posibilitatea aplicării dispozițiilor art. 204 Cod procedură penală, în situația încheierii judecătorului prin care dispune asupra ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

În opinia apărării, încheierea judecătorului de drepturi și libertăți prin care dispune asupra măsurii preventive a controlului judiciar în conformitate cu art. 213 Cod procedură penală se circumscrie cazurilor în care, conform art. 204 Cod procedură penală se poate formula contestație.

Acest punct de vedere este susținut și de faptul că legiuitorul nu a menționat în cadrul art. 213 Cod procedură penală că încheierea prin care se soluționează plângerea împotriva ordonanței procurorului ar fi definitivă, urmând a se aplica dreptul comun în privința controlului judiciar al măsurilor preventive – calea de atac a contestației prev. de art. 204 Cod procedură penală.

Importanța dezlegării de principiu a acestei chestiuni de drept este evidentă, având în vedere că odată stabilită admisibilitatea căii de atac formulate se poate trece sau nu la judecarea fondului contestației – legalitatea măsurii preventive a controlului judiciar.

2. Punctul de vedere al reprezentantului parchetului cu privire la chestiunea de drept analizată.

Art. 475 Cod procedură penală reglementează două categorii de condiții pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile dezlegare a unei probleme de drept:

condiții explicite – să aibă legătură cu cauza, să nu se pronunțat deja o astfel de hotărâre, sau un recurs în interesul legii și să nu existe în curs de soluționare un recurs în interesul legii și **o condiție implicită – oportunitatea, utilitatea**, care decurge din caracterul controversat discutabil al problemei de drept.

În opinia reprezentantului parchetului, condiția privind oportunitatea nu este îndeplinită pentru că problema de drept nu este controversată, nu comportă discuții reale, inadmisibilitatea rezultând fără echivoc din interpretarea coroborată a art. 213 și 204 Cod procedură penală.

În acest sens reprezentantul parchetului a depus la dosarul cauzei un extras al minutei încheierii nr. 22/06.06.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 2058/1/2014 prin care s-a respins ca inadmisibilă contestația formulată de inculpatul M. I. împotriva încheierii nr. 452/14.05.2014 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. Redactarea normelor de drept interne ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

- art.213. Calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror

(1) Împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

(7) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii.

Art. 204. Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale

(1) Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare.

2. Jurisprudența CEDO

Art.13 – dreptul la un recurs efectiv

Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe

naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

În cauza Santoro împotriva Italiei, Curtea Europeană a statuat că interdicția de părăsire a țării din motive ce țin de asigurarea desfășurării unui proces penal poate fi justificată cu condiția ca, între altele decizia să aibă o motivație suficientă, să fie comunicată persoanei vizate, iar aceasta din urmă să aibă posibilitatea de a o ataca.

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe.

În cadrul Curții de Apel București nu există o practică unitară cu privire la admisibilitatea căii de atac a contestației formulată în temeiul art.204 Cod procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art.213 Cod procedură penală împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

Astfel, prin încheierea nr. 32/C/DL din ședința din camera de consiliu din data de 25.02.2014, judecătorul de drepturi și libertăți al Curții de Apel București – Secția a II-a Penală în baza art. 213 Cod procedură penală a respins ca inadmisibilă contestația formulată de contestatorul inculpat D. A. M., împotriva încheierii de ședință din data de 18.02.2014, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, prin care s-a respins ca nefondată plângerea formulată împotriva ordonanței Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrată din data de 12.02.2014, pronunțată în dosarul nr. 33D/P/2014.

O opinie contrară, cu privire la admisibilitatea căii de atac a contestației formulată în temeiul art. 213 Cod procedură penală rap. la art. 204 Cod procedură penală se regăsește prin soluția pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală ca urmare a respingerii ca nefondată a contestației formulată de contestatorul – petent inculpat C. C. împotriva încheierii de ședință din camera de consiliu din data de 01.07.2014 a Tribunalului București – Secția I Penală - judecătorul de drepturi și libertăți din dosarul nr. 22118/3/2014.

Și în această situație s-a prevăzut calea de atac ca fiind aceea a contestației în termen de 48 de ore.

Cu privire la practica Tribunalului București, astfel cum rezultă din încheierile de ședință din Camera de Consiliu din datele de 28.02.2014, 24.06.2014, 08.07.2014, 03.07.2014, a fost prevăzută calea de atac a contestației în termen de 48 de ore, apreciindu-se ca fiind incidente dispozițiile art. 204 Cod procedură penală rap. la art. 213 Cod procedură penală.

Că practica judiciară nu este unanimă în cadrul instanțelor judecătorești o confirmă și încheierea nr. 22/06.06.2014, pronunțată de

Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosarul nr. 2058/1/2014, prin care s-a respins ca inadmisibilă contestația formulată de inculpatul Mureșan Ioan împotriva încheierii nr. 452/14.05.2014 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală.

3.Punctul de vedere al judecătorului cauzei asupra problemei de drept sesizate.

Apreciez că încheierea prin care se dispune asupra plângerii formulate împotriva ordonanței procurorului în temeiul art. 213 Cod procedură penală nu poate fi atacată pe calea contestației prev. de art. 204 Cod procedură penală.

Astfel, în art. 213 alin. 7 Cod procedură penală se arată că dosarul se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii, în timp ce în conformitate cu art. 204 alin. 1 Cod procedură penală contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore.

Voința legiuitorului a fost aceea ca măsura dispusă de către procuror să fie verificată numai de către judecătorul de drepturi și libertăți căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

Mai mult, din analiza titlurilor celor două articole se constată diferențe semnificative cu privire la dispunerea măsurii.

Faptul că în art. 213 alin. 6 Cod procedură penală se prevede că judecătorul de drepturi și libertăți poate revoca măsura, dacă au fost încălcate dispozițiile legale care reglementează condițiile de luare a acesteia, nu însemnează că dispune asupra acesteia pentru a fi incidente dispozițiile art. 204 alin.1 Cod procedură penală.

Nu în ultimul rând, trebuie precizat faptul că ne aflăm în situația în care norma specială se aplică cu prioritate față de norma generală-specialia generalibus derogant.

Art.13 din CEDO nu impune statelor membre să reglementeze în legislația internă un al doilea grad de jurisdicție pentru examinarea cererilor prin care se solicită ridicarea interdicției de a părăsi țara, ce presupune doar existența unui recurs/remediu efectiv, care să permită analiza efectivă a situației de fapt și a proporționalității și necesității luării unei astfel de măsuri prin care se aduc restrângeri libertății de circulație.

Așa fiind, apreciez că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 475 și 476 alin. 2 Cod procedură penală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E**

În temeiul art.475 Cod de procedură penală constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

- dacă este admisibilă calea de atac a contestației, formulată în temeiul art.204 Cod procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art.213 Cod procedură penală împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

În temeiul art. 476 alin.2 Cod de procedură penală dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără drept de apel.

Pronunțată în camera de consiliu, azi 24.07.2014.

PREȘEDINTE,
G. R.

GREFIER,
D. T.

Red. G.R.
Dact.G.P.